

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს

გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

2019 წლის 11 მარტი

ქ. თბილისი

დისციპლინური საქმე №131/17

მოსამართლე -- -- მიმართ

დისციპლინური დევნის/სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ

შპს „--“ 2017 წლის 21 ივლისის №-- საჩივრის საფუძველზე საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე -- -- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება.

წინასწარი შემოწმების შედეგად მომზადებული 2018 წლის 20 აპრილის №131/17 დასკვნა დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ წარდგენილ იქნა განსახილველად საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2018 წლის 14 მაისის სადისციპლინო სხდომაზე.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2018 წლის 14 მაისის გადაწყვეტილებით მოსამართლე -- -- მიმართ დაიწყო დისციპლინური დევნა და ჩამოერთვა ახსნა-განმარტება „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის შესაბამისად.

მოსამართლე -- -- საქართველოს იუსტიციის უმაღლეს საბჭოს ახსნა-განმარტება წარუდგინა 2018 წლის 13 ივნისს.

1. საჩივარში მითითებული ფაქტები:

საჩივრის ავტორი მიუთითებს, რომ 2016 წლის 01 დეკემბერს მიღებული გადაწყვეტილება მხარეებს არ ჩაბარებიათ კანონით დადგენილ ვადაში.

2. დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

2015 წლის 21 სექტემბერს -- საქალაქო სასამართლოს სარჩელით მიმართა შპს „--“ მოპასუხე - საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს მიმართ და მოითხოვა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს შემოსავლების სამსახურის აუდიტის დეპარტამენტის 2013 წლის 10 დეკემბრის №-- საგადასახადო მოთხოვნის, შემოსავლების სამსახურის 2015 წლის 26 მარტის №--ბრძანებისა

და ფინანსთა სამინისტროსთან არსებული დავების განხილვის საბჭოს 2015 წლის 14 აგვისტოს №-- გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა. ასევე, მოსარჩელემ მოითხოვა გაყიდული წილის რეალიზაციის ღირებულების განსაზღვრა ალტერნატიული საექსპერტო დასკვნის საფუძველზე და მოგების გადასახადის სახით დარიცხული თანხის - 88600,0 ლარის (მ/შორის ძირითადი გადასახადი - 59067,0 ლარი, ჯარიმა - 29533,0 ლარი) გაუქმება.

-- საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 14 სექტემბრის განჩინებით (მოსამართლე -- --) განჩინების სამოტივაციო ნაწილში აღწერილი ხარვეზის შესავსებად მოსარჩელეს მიეცა 10 (ათი) დღის ვადა, ვადის ათვლა დაიწყო განჩინების ასლის მისთვის ჩაბარების დღიდან. მხარეს დაევალა სახელმწიფო ბაჟის გადახდის დამადასტურებელი ქვითრის დედნის სასამართლოში წარდგენა.

2015 წლის 21 სექტემბერს მოსარჩელემ ხარვეზის აღმოფხვრის მიზნით განცხადებით მიმართა - საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას და დააზუსტა სასარჩელო მოთხოვნა, კერძოდ, მოითხოვა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს შემოსავლების სამსახურის აუდიტის დეპარტამენტის 2013 წლის 10 დეკემბრის №-- საგადასახადო მოთხოვნისა და შემოსავლების სამსახურის 2015 წლის 26 მარტის №--ბრძანების, ფინანსთა სამინისტროსთან არსებული დავების განხილვის საბჭოს 2015 წლის 14 აგვისტოს №-- გადაწყვეტილების ნაწილობრივ ბათილად ცნობა მოგების გადასახადის სახით დარიცხული თანხის - 88600 ნაწილში (მათ შორის ძირითადი გადასახადი -59 067,0 ლარი, ჯარიმა - 29 533,0 ლარი) და გაყიდული წილის რეალიზაციის ღირებულების განსაზღვრა ალტერნატიული საექსპერტო დასკვნის საფუძველზე.

-- საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 25 სექტემბერს განჩინებით (მოსამართლე -- --) შპს „--“ სარჩელი მიღებულ იქნა წარმოებაში და ცნობილ იქნა დასაშვებად; საქმეზე მოსამზადებელი სხდომა დაინიშნა 2015 წლის 23 ოქტომბერს 13:00 საათზე.

-- საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 02 ივნისის საოქმო განჩინებით (მოსამართლე -- --) მოპასუხე მხარეს დაევალა სასამართლოსათვის 2015 წლის 14 აგვისტოს გადაწყვეტილების მოსარჩელე მხარისათვის ჩაბარების თაობაზე ინფორმაციის წარდგენა.

-- საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 01 დეკემბრის გადაწყვეტილებით (მოსამართლე -- --) მოსარჩელე შპს „--“ სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

გადაწყვეტილება მხარეებს გაეგზავნათ 2017 წლის 07, 14 და 23 აგვისტოს.

მხარემ -- საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 01 დეკემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა 2017 წლის 05 სექტემბერს.

-- სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 15 მარტის გადაწყვეტილებით (მოსამართლეები - -- --, -- --, -- --) შპს „--“ სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა -- საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 01 დეკემბრის გადაწყვეტილება

და მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება; შპს „--“ სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა; ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ შემოსავლების სამსახურის 2015 წლის 26 მარტის №-- ბრძანება და საქართველოს ფინანსთა სამინისტროსთან არსებული დავების განხილვის საბჭოს 2015 წლის 14 აგვისტოს №-- გადაწყვეტილება და სსიპ შემოსავლების სამსახურს დაევალა შპს „--“ საჩივრის არსებითი განხილვა; დანარჩენ ნაწილში სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

აღნიშნული გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ფინანსთა სამინისტრომ 2018 წლის 26 ივნისს და სსიპ შემოსავლების სამსახურმა 2018 წლის 07 ივლისს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 16 ივლისის განჩინებით (მოსამართლე -- --) ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს და სსიპ შემოსავლების სამსახურის საკასაციო საჩივრები.

3. მოსამართლე -- -- ახსნა-განმარტება:

2018 წლის 13 ივნისს საქართველოს იუსტიციის უმაღლეს საბჭოში, მოსამართლე -- -- წარადგინა წერილობითი ახსნა-განმარტება, სადაც მოსამართლემ ყურადღება გაამახვილა 2015-2017 წლების სტატისტიკურ მონაცემებსა და სხდომათა დარბაზების სიმცირეზე. მოსამართლის განმარტებით კვირის განმავლობაში საპროცესო დღეების რაოდენობა არის 1.5 დღე. ამასთან, ძირითად საქმეებთან ერთად ადმინისტრაციული კოლეგიის მოსამართლეებს უწევთ ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსით გათვალისწინებული საქმეების განხილვა სპეციალურ სამორიგეო დღეებში (მათ შორის უქმე დღეებში). შესაბამისად, საქმეთა სიმრავლისა და მოსამართლეა მაღალი დატვირთვის გამო, მიუხედავად მოსამართლეთა მცდელობისა ფიზიკურად შეუძლებლად მიაჩნია ადმინისტრაციულ მოსამართლის მიერ მიღებული ყველა სასამართლო აქტის კანონით განსაზღვრულ ვადაში დაწერა და მხარეთათვის ჩაბარება.

ამასთან, მოსამართლე უთითებს, რომ ევროპის ქვეყნების (გერმანია, იტალია, საფრანგეთი და აშ.) საპროცესო კანონმდებლობით არ არის დადგენილი დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარების რაიმე საპროცესო ვადა და ასეთ ვადად მოიაზრება - „გონივრული ვადა“. ამასთან, „გონივრული ვადა“ განიმარტება, როგორც ვადა, ბრალეული გაჭიანურების გარეშე.

4. დისციპლინური დევნის/სამართალწარმოების შეწყვეტის სამართლებრივი დასაბუთება:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტი განსაზღვრავს მოსამართლის დისციპლინური გადაცდომის სახეებს. იმისათვის, რომ დადგინდეს ქონდა თუ არა ადგილი მოსამართლის მიერ შესაბამისი გადაცდომის ჩადენის ფაქტს საჭიროა სამართლებრივი შეფასება მიეცეს მოცემულ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და შეფასდეს კონკრეტული ფაქტები შეიცავენ თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს.

ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ მოსამართლესთან მიმართებაში საკმაოდ რთულია დადგინდეს თუ სად გადის ზღვარი ერთის მხრივ, მოსამართლის სამართლებრივ შეცდომას და მეორეს მხრივ დისციპლინურ გადაცდომას შორის. ვინაიდან, ერთი მხრივ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, კანონის არასწორი განმარტება, რომელსაც საფუძვლად უდევს მოსამართლის შინაგანი რწმენა, არ არის დისციპლინური გადაცდომა და აღნიშნული ქმედებისათვის მოსამართლეს არ ეკისრება დისციპლინური პასუხისმგებლობა, ხოლო მეორეს მხრივ ცალკე დისციპლინურ გადაცდომის სახეს წარმოადგენს მოვალეობის შეუსრულებლობა ან არაჯეროვანი შესრულება. ამდენად, უმნიშვნელოვანესია განისაზღვროს მოსამართლის რომელი ქმედება უნდა შეფასდეს დისციპლინურ გადაცდომად და რომელი სამართლებრივ შეცდომად.

სადისციპლინო პალატამ გააკეთა განმარტება (2016 წლის 21 ივლისის №დს-შ/9-16 გადაწყვეტილება) სამართლებრივი შეცდომისა და დისციპლინური გადაცდომის გამიჯვნის კრიტერიუმებთან დაკავშირებით. სადისციპლინო პალატის განმარტებით, კანონის შესაბამისი დანაწესი უნდა განიმარტოს ორი უმნიშვნელოვანესი პრინციპის, კანონიერების პრინციპის და მოსამართლის დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელების წესის დაცვით. კანონიერების პრინციპი კანონის უზენაესობას ეფუძნება. ეს კონსტიტუციური პრინციპია, რომლის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება კანონმდებლობის მოთხოვნათა საწინააღმდეგოდ განახორციელოს რაიმე ქმედება. დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელებისას კი მოსამართლე ვალდებულია ეს უფლებამოსილება განახორციელოს კანონით დადგენილ ფარგლებში და არ გასცდეს კანონს. სასამართლო ვალდებულია მისთვის კანონით მინიჭებული დისკრეციული უფლებამოსილება განახორციელოს კანონის ფარგლებში“. ამდენად, უნდა განიმარტოს, რომ არსებული პრაქტიკის შესაბამისად, მოსამართლის არასწორი მოქმედება/უმოქმედობა, მხოლოდ მაშინ მიიჩნევა დისციპლინურ გადაცდომად თუ ის სცდება მოსამართლისათვის კანონით მინიჭებულ ფარგლებს და არღვევს შესაბამისი კანონის იმპერატიულ მოთხოვნებს.

აქვე ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეზე აპოსტოლი საქართველოს წინააღმდეგ სასამართლომ განმარტა, რომ მე-6 (§1) მუხლი ნებისმიერ პირს აძლევს შესაძლებლობას, სასამართლოს წარუდგინოს თავის სამოქალაქო უფლებებთან და მოვალეობებთან დაკავშირებული საჩივარი (იხ. *Golderc. Royaume-Uni*, 21 février 1975, §§28-36, série Ano 18). სასამართლოსათვის საჩივრის წარდგენის უფლება არ არის თეორიული უფლება და არ უზრუნველყოფს მხოლოდ უფლების აღიარებას საბოლოო გადაწყვეტილების მეშვეობით, არამედ ასევე შეიცავს ლეგიტიმურ მოლოდინს იმასთან დაკავშირებით, რომ გადაწყვეტილება აღსრულდება. მხარეთა ეფექტიანი დაცვა და კანონიერების აღდგენა გულისხმობს ადმინისტრაციული უწყებების მიერ კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილებების აღსრულების ვალდებულებას (იხ. *Hornsby*,

ხსენებული ზემოთ §340 და შემდგომ). სტრასბურგის სასამართლომ მართლმსაჯულების ეფექტიანად აღსრულების გამოჩენაზე ყურადღება გაამახვილა მოცემულ საქმეებში (Vermeulen v. Belgium, §34; Lobo Machado v. Portugal, §32). მართლმსაჯულების ცხადად აღსრულება ხელს უწყობს მე-6 მუხლის 1-ლი პარაგრაფის მიზნის, კერძოდ, სამართლიანი სასამართლოს მიღწევას („დინეტი საფრანგეთის წინააღმდეგ” (Diennet v. France, §33);” მარტინი საფრანგეთის წინააღმდეგ” (Martiniev. France [GC], §39)).

„დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრება არის უაღრესად საფრთხილო და მნიშვნელოვანი საკითხი. დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრება შეიცავს სასამართლოს დამოუკიდებლობაზე ზემოქმედების პოტენციურ საფრთხეს... მოსამართლეს დისციპლინური სახდელი ეკისრება, თუ დადასტურდება მის მიერ იმ ქმედების ბრალეულად ჩადენა, რომელიც წარმოადგენს დისციპლინურ გადაცდომას. შესაბამისად, დისციპლინური სახდელის დაკისრების საფუძველი არის მხოლოდ და მხოლოდ მოსამართლის მიერ დისციპლინური გადაცდომის ბრალეულად ჩადენა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, დიდი მნიშვნელობა ენიჭება იმის ზუსტად განსაზღვრას, რომ ჩადენილი ქმედება წარმოადგენს დისციპლინურ გადაცდომას.“ (სადისციპლინო კოლეგიის 2013 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილება №1/04-12 დისციპლინურ საქმეზე).

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

განსახილველ შემთხვევაში საკითხი შეეხება სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე მუხლის მე-2 პუნქტით განსაზღვრული ვალდებულების შეუსრულებლობას, კერძოდ, გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან 14 დღის ვადაში სასამართლო ამზადებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მხარეთათვის გადასაცემად.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადაა 14 დღე. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია და იგი იწყება მხარისათვის დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტიდან.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ -- საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 01 დეკემბრის გადაწყვეტილებით (მოსამართლე -- --) მოსარჩელე შპს „--“ სარჩელი არ დაკმაყოფილდა. აღნიშნული გადაწყვეტილება მხარეებს გაეგზავნათ 2017 წლის 07, 14 და 23 აგვისტოს.

მოცემულ შემთხვევაში სახეზეა კანონით განსაზღვრული იმპერატიული მოთხოვნის სასამართლო გადაწყვეტილების მხარისათვის ჩაბარების ვადის დარღვევა, ვინაიდან, დასაბუთებული გადაწყვეტილება მხარეს გაეგზავნა 8 თვის შემდეგ, რაც თავის მხრივ შეიცავს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2

პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის შესაძლო ჩადენის ნიშნებს. ამასთან, დამატებით უნდა აღინიშნოს, რომ ადმინისტრაციულ საქმეებზე გადაწყვეტილების გასაჩივრების ვადა იწყება დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარების მომენტიდან. შესაბამისად, მხარეს არ შეზღუდვია სასამართლო გადაწყვეტილების გასაჩივრების ფუნდამენტური უფლება, თუმცა, 8 თვის დაგვიანებით დასაბუთებული გადაწყვეტილების მხარისათვის გაგზავნა არ წარმოადგენს გონივრულ ვადას.

დადასტურებულ საპროცესო წესის დარღვევის ფაქტთან მიმართებით, დისციპლინური სამართალწარმოების მიზნებისთვის, რელევანტურია გამოირკვეს და შეფასდეს სხვა გარემოებებიც. მოსამართლის მიერ მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება, გულისხმობს მოსამართლის მიერ მხარეთა კონსტიტუციური, ასევე, ფუნდამენტური საპროცესო უფლებების, ან სამართლიანი პროცესის ძირითადი გარანტიების, ან სამოსამართლო საქმიანობის მარეგულირებელი ძირითადი ნორმების დარღვევას, რამაც ზიანი მიაყენა პროცესის მონაწილე მხარეს, სასამართლოს ან საჯარო ინტერესს. ქმედების არაჯეროვან შესრულებად დაკვალიფიცირებისას მხედველობაში მიიღება გამოწვეული ზიანის ხარისხი, დარღვევის სისტემატურობა, მოსამართლის შეცდომის გამოსწორებადი ხასიათი, მოსამართლის მოტივები. მოსამართლის უფლებამოსილების ჯეროვანი და კეთილსინდისიერი შესრულება მოსამართლის ეთიკური ვალდებულებაა. ამდენად, სამოსამართლო მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება უნდა განიმარტოს, როგორც მოსამართლის მიერ მართლმსაჯულების ან სასამართლოს საქმიანობის მარეგულირებელი ფუნდამენტური ნორმების, მათ შორის პროცესის მონაწილეთა ფუნდამენტური უფლებების ან სამართლიანი პროცესის გარანტიების დარღვევა.

ბუნებრივია, საკითხის შეფასება თითოეულ კონკრეტულ საქმესთან მიმართებაში ხდება ინდივიდუალურად. განსახილველ შემთხვევაში, მოსამართლე -- -- მიერ მიღებული სადავო გადაწყვეტილება გადაისინჯა ზემდგომი ინსტანციების სასამართლოს მიერ. შესაბამისად, ფაქტია, რომ მოსამართლის მიერ საჩივრის ავტორის ფუნდამენტური საპროცესო უფლების დარღვევას ადგილი არ ქონია.

ამასთან, მნიშვნელოვანია მოსამართლის სტატისტიკური მონაცემებისა და მისი დატვირთულობის გათვალისწინება, რაზეც თავად მოსამართლე -- -- წერილობით ახსნა-განმარტებაში ამახვილებს ყურადღებას. არსებული სტატისტიკური მონაცემების თანახმად, 2017 წელს მოსამართლე -- -- წარმოებაში იმყოფებოდა - 635 საქმე, დაასრულა 448 საქმე (70,5 %).

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ მოსამართლის ახსნა-განმარტების და მისი დატვირთულობის გათვალისწინებით მიიჩნია, რომ მართალია მოსამართლის მხრიდან დასტურდება საპროცესო წესის დარღვევის შემთხვევა, მაგრამ ვინაიდან, ეს განპირობებულია მოსამართლის სტატისტიკური მონაცემებითა და დატვირთულებით, ასევე ვინაიდან ადგილი არ ჰქონია მხარისათვის ზიანის მიყენების ფაქტს და არ დარღვეულა მისი ფუნდამენტური

საპროცესო უფლება (გასაჩივრების უფლება), მოსამართლე -- -- მიმართ უნდა შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სადისციპლინო საკითხზე გადაწყვეტილება მიღებულად ითვლება, თუ მას ფარული კენჭისყრით მხარს დაუჭერს საბჭოს სრული შემადგენლობის არანაკლებ 2/3-ისა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის საბჭო იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ: დისციპლინური საქმის გამოკვლევის შედეგად მოსამართლის მიერ ამ კანონით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი ან ბრალეული ჩადენა არ დადასტურდა. ამავე კანონის 75¹³ მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, დისციპლინური საქმის გამოკვლევის დასრულების შემდეგ საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო დისციპლინური საქმის გამოკვლევისათვის ამავე კანონის 75¹⁰ მუხლის პირველი პუნქტით დადგენილი საერთო ვადის ფარგლებში, სრული შემადგენლობის 2/3-ის უმრავლესობით მიიღებს გადაწყვეტილებას მოსამართლის დისციპლინურ პასუხისგებაში მიცემის შესახებ. თუ საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო ვერ მიიღებს აღნიშნულ გადაწყვეტილებას, მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოება შეწყდება. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს წევრს, რომელიც არ ეთანხმება ამ გადაწყვეტილებას, შეუძლია წერილობით ჩამოაყალიბოს თავისი განსხვავებული აზრი, რომელიც დისციპლინურ საქმეს დაერთვება.

ამდენად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ დისციპლინური დევნის საფუძვლიანობის შემოწმებისას მოპოვებული ინფორმაციის ანალიზის საფუძველზე „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლის და ამავე კანონის 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის შესაბამისად 2019 წლის 11 მარტის სადისციპლინო სხდომაზე ჩატარებული ფარული კენჭისყრის შედეგად (სადისციპლინო სხდომაზე საკითხის განხილვაში მონაწილე იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 13 წევრთაგან 12 ხმით, სრული შემადგენლობის 2/3-ის უმრავლესობა), მიიჩნია, რომ მოსამართლე -- -- მიერ, „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის (მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება) ბრალეულად ჩადენის ფაქტი არ დადასტურდა.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლით, 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტით, 75¹³ მუხლის პირველი პუნქტით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

დისციპლინურ საქმეზე №131/17 მოსამართლე -- -- მიმართ შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის (მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება) შესაძლო ჩადენის ფაქტზე.

გიორგი მიქაუტაძე

საქართველოს იუსტიციის
უმაღლესი საბჭოს მდივანი